

Хурделиця

Автор:

Володимир Худенко

Хурделиця

Володимир Худенко

Уже відомий нашому читачеві молодий письменник із Конотопу Володимир Худенко написав нову цікаву і захоплюючу книжку «Хурделиця». Хурделиця, заметіль, сніг і холод – це не просто штучний антураж задля якоїсь додаткової реалістичності. Тут і своєрідні дійові особи, і навіть певні знаки-символи. Символи того, що відбувається в книжці, і тієї майбутньої долі, що уготована не тільки для мешканців невеличкого села в Сумській області, а й для усього людства. Письменник майстерно тримає інтригу, тож читачі перебуватимуть у постійній напрузі. А на додачу їх очікує подвійна несподіванка. Повірте, про таке ви навіть і не думали.

Володимир Худенко

ХУРДЕЛИЦЯ

Повість

Ірині Козловій

ВСТУП

(літо 1979-го)

З далеку, звідкілясь аж із жовтневського боку легкий полуночний вітер доносив глухі людські крики та навіть обривки фраз – то жнивували в полях комбайнери, аж до сих пір з увімкненими фарами мотались на тік повні зерна вантажівки, а комбайни понуро сунули собі крізь глупу ніч, комбайнери і шофери перекрикувались, перелаювались між собою, пронизливо свистіли.

Лисиця оминала ті місця. Там болота, гнилісні, сирі, торф'янисті болота. Зарості лободи з кропивою там хиляться під слабим полуночним вітром, а висохлий очерет глухо потріскує, шелестить, росою спадають обридлі чумні тумани. Там дім – лисиця прийшла з боліт, але й самі ж болота давно змінились, з них вийшла волога, вийшла затхла стояча вода, – то люди впились в болота і спили їх. Вони розрили рівчаки, як кроти, накопали меліораційних каналів, утнули бетонні шлюзи з залізними дамбами, викорчували хащі, столітне коріння витягли стальними машинами з драговини, міцне, біласте, мов ті стлілі кістки; люди зігнали з гнізд голосне, невгамовне болотяне птаство. Тепер птахів майже не було, не ширився їхній розлогий спів на всю округу погожими літніми вечорами, і нізвідки стало лисиці красти їхні яйця, тягати їхніх дрібних беззахисних дитинчат – пташки пішли, лишили свої гнізда – та і нехай.

Нехай би тільки це. Нехай би вода з каналів і далі неспішно плила в водосховище, лишаючи болота, нехай би лиш самі ропухи крили різким кумканням літні ночі, нехай би стелились сумні тумани, густі, прохолодні, зачумлені, глушили собою далекі світання. Нехай би лиш чебрець, кропива, чортополох та грона вовчої ягоди тріпотіли в поривах осіннього вітру, ловили бабине літо. Нехай би узимку сніги устинали болото. Нехай би тільки це.

Та ж ні – люди підходили ближче. Мало того, що їхні оселі з жовтневського боку давно вже тривожили лисицю – вони там довблись у землі на своїх городах і весною, і влітку, і восени. Ганяли гусячі стада до першої канави, «до першого шлюзу» ранками, як тільки займеться світання, а вечорами ще до смерку зганяли назад у село. Людські діти інколи стерегли гусячі зграї цілими днями, а гуси знай собі гелготали, бо були дурні і свійські. Лисиця патрала гусей, але не так часто, як думали люди. Лисиця знала, що як вона з подібними їй переловлять чимало гусей, то з села набіжать люди з рушницями й собаками, будуть гуркотіти,

свистіти похмури́м болотом. Лисиця патрала гусей, але рідко – лиш коли годувала своїх дітей, вчила їх полювати. Частіше гусей брали самі ж люди, лише інші, крали з болота серед дня, невміло, з криком, розлякуючи ті гусячі зграї на кілька миль округ. Але навіть відаючи про це, сільські люди вперто продовжували називати тих непевних крадіїв «рукатими лисицями», хтозна й ок чому.

А як болота підсохли, збідніли, стали безликими пасовиськами, то ті ж самі люди з Жовтневого погнали туди гамірні стада рогатої худоби. Вони спускались згори од ферми, кожен ранок. Пастухи ляскали своїми довгими батогами, пихтіли самокрутками, знову ж таки підсвистували. Зганяли колгоспну череду «до третього окопу» на пастівню. І спасу од них не було ніякого.

Тепер же їхні поля спроквола підповзали все ближче й ближче до краю боліт, а гвалт округ стояв немислимий, од світанку до глумої ночі.

Лисиця брела вздовж лісосмуги і врешті, круто звернувши, вибрела на залізничну лінію. Тут було тихо, але віддалік вже доносився гуркіт потяга, він наближався. Інколи лисиця промишляла тут пошуком викинутих з вікон недоїдків, але рідко – цих місцин вона побоювалась. Вона нині брела не сюди, ото ж швидко, ще до наближення потяга минула лінію і зникла з іншого боку в такій же лісосмузі, розчинилася в заростях черемшини.

Гул та викрики з полів притихли, а потім і геть розчинилися в глумій тиші липневої ночі. Тут лише шурхотіло листя струнких тополеньок над сонною вулицею та густе віття плакучих верб попід людськими дворами, шурхотіло під тим млявим полуночним вітром. Тут вже давно віджнивували і мирно спали уві тьмі – комбайни тихо дрімали на колгоспному дворі, тремтіли трави на шкільному стадіоні, вулички губилися в низькому тумані. Лисиця звернула до крайнього двору на крайній, околичній вуличці села, вона прошмигнула обніжком і минула виполений городик, звернула в росяний, злегка зарослий садок і довго кралась там у тьмі і тиші, кралась до курника. Кури совались там собі на жердинах та сідалах.

Гайнув ще прохолодний вітер з полів, пронісся над стріхою хати. І тут лисиця відчула щось геть непевне. Вона не могла втямити, що се лякає її так, на правду страшить її, і чим далі, тим дужче, тут, на околиці сонного людського села, серед глумої тьми та безгоміння липневої ночі. Щось наче наближалось сюди. І то був не швидкий потяг з Конотопа, що мчався собі десь віддалік, занурюючись

вагонами в предковічні тумани осушених боліт, то був не гурт втомлених комбайнерів з шоферами, що вже, певне, й роз'їхалися з полів, нажнивувавшись сьогодні, то були не стривожені чимось хазяї курника, хліва і всього дворища – в хаті-бо було тихо і хазяї спали мертвим сном. Але щось наближалось сюди.

І це щось невимовно тривожило лисицю, цього природженого хижака висохлих боліт і скорботних віддалених лісосмуг вздовж залізничної лінії, малолюдних окружних сіл. Вона звелась на лапи, облишивши крастись, принюхалась, прислухалась. Але ніц не чула, а те ЩОСЬ усе наближалось. Лисиця крутнулась на місці й ледь чутно заскавчала.

Наскільки загрозовим, ба навіть не так – наскільки чужим, непевним і загрозовим було, те що наближалось! І дивніш за все – лисиця не пам'ятала, щоб відчувала коли подібну загрозу, подібну тривогу, вона узагалі наче ніколи не почувалась так. Щось наближалось, щось невідвортно наближалось.

Раптом лисиця підвела свою морду, принюхуючись, вдивляючись – так, немов загроза нависала просто над нею, немов хто підкрався до неї в тиші і тьмі липневої ночі, аби вбити. Згори ж лився лише далекий примарний світ Чумацького Шляху.

Лисиця ще раз заскавчала та кинулась геть. Через хащі малини та порічок, навпростець прополеним городом, а тоді через рівчак до миршавої дібровки, чимдуж в бік залізничної лінії. Вона бігла і бігла, а над стріхами сільських хат позад неї усе мерехтів неприродно рясний зорепад.

ЗОЛОТОКОСА КРАСУНЯ

(осінь 1987-го)

1

Вона зайшла в Ніжині, сама затаскала до вагону валізу та дві важкі сумки, ніхто навіть не поміг. Та й кому було помагати – дві огрядні жіночки, якась бабця... більш наче нікого й не було. Дівчата з її групи поїхали ще на обідній, а вона оце

провозилась до вечора... Хай би йому лихо!

Аня поставила свої пожитки на підлогу, аби перевести дух – так і осталась стояти в тамбурі, коли поїзд рушив. Додому! Їй так хотілось додому – просто сил не було. Вона, відверто кажучи, й не хотіла нікуди вступати, геть нікуди. Хтозна, правда, що б вона робила – сидіти на шиї в батьків також негоже, ясна річ. Та мало там – онно її однокласниця Дарина осталась же вдома в селі, диспетчером в колгоспі батько прилаштував. А тут цей Ніжин непевний. Ну ясно – мати вчителька...

Аня була сором'язливою дівчиною і навряд чи кому й сказала би про свою відразу до навчання. Та й тато ж казав – спочатку важко буде, а там втягнешся. Щось ніяк не втягувалась, а вже ж другий місяць пішов.

Може, й правда мине? А зараз – додому! Хоча б на однісінький вихідний. Подумала ще, що мати, може, буде сваритись за невипраний та недоладований одяг, котрий везла оце з собою. Та ні – напевне, не буде, чого їй сваритись? І так знає, яка з Ані хазяйка. Та й недовго ж ще живе сама...

Зате онде привезе додому гостинців – дрібничка всяка, те та се, а одначе батькам приємно буде, в селі-бо не дуже й купиш.

Гляділа ще в вікно тамбуру – там проносились скошені поля, безіменні полустанки, віддалені села в надвечірній імлі. Впала тінь від лісопосадки, і Аня вгледіла у відображенні себе – середнього зросту, світло-рису, в своїй нещасній квітчастій суконьці, змарнілу, втомлену, з отими ненависними підлітковими прищиками на чолі, котрі ніяк не хотіли сходити!

Врешті видихнула, взялась за сумки – поволоклась у вагон, ой вік би його не бачити! Вагон був напівпустий – сиділи оті огрядні жіночки, якась група старших чоловіків грала начебто в карти. Аня запримітила поодаль цілу вільну секцію і посунула, згорбившись, туди.

Тут-бо важка валіза й вислизнула з її рук. Вона ледь не скрикнула... аж раптом валізу ту ледь не коло самої землі спіймали чоловічі руки. Аня похитнулась і вхопилась за сидіння вільною рукою.

Це був хлопчина, може, трохи старший за неї, в сорочці, блакитній тільняшці під нею, вельветових штанях. Він теж був русявий, трохи темніший за Аню, очі блакитні, погляд приязний, добродушний, сам весело всміхається. Як на Аню – симпатичний навіть.

– Ой, дякую... – розгублено вивела вона (боже, який сором!). – Та що ж це?.. – крутнула роздратовано головою.

– З ким не трапляється... – ще більш приязно всміхнувся він, од чого Ані навіть трохи полегшало. – Приземляйтесь, – вказав на вільне місце навпроти себе.

І, навіть не спитавши дозволу, заштовхав її валізу між сидінь.

Вона знов нерішуче роззирнулась по вагону, а потім все ж всілась навпроти нього. Подумала про себе – цей наче чіплятись не буде, а там хтозна... Все ж несвідомим рухом оправила суконьку перед тим, як сісти.

– Ви чи здалеку? – знов ніяково всміхнувся хлопець. – Так навантажились...

– Та... – вона знизала плечима, дивлячись у вікно. – Додому іду... З навчання.

– А чи так рано вивчилися вже?

– Що? – Аня зиркнула на нього, не розуміючи, а тоді махнула рукою: – А, ні... на вихідний лишень. Ну... я перший рік навчаюсь. Вдома ще не була з літа.

Він її обережно перебив:

– Скучили?

Вона сумно кивнула головою, і на чоло опали русяві кучері.

– Скучила.

Помовчали трохи, слухаючи гуркіт коліс та глухий скрип вагону – за вікном проносились ті ж самі скошені поля, безіменні полустанки, віддалені села в

передвечірній імлі.

Він подав їй п'ятірню:

– Стас. Можна Стасик, мене так всі називають, – розвів руками, немов вибачаючись. – Ви ж не здалеку, значить? Місцеві?

Вона потисла йому руку, відзначивши про себе мимохіть, що їй якось незвично приємно з ним, затишно... Наче вдома?

– Аня. Анюта – ось як мене всі називають, але я тоді страшно лютую – майте на увазі.

– А нащо ж признались?

– Та, все одно...

– Я зрозумів. От вже ці дражнилки. То ви звідки? Чи... то таємниця?

– Та з Підлипного, яка таємниця? А ви?

– З Бахмача. Але іду не туди.

– А куди?

– А здогадайтесь!

– М... Що, в Підлипне теж? – вона здивовано вирячилась на нього.

– Ні, насправді ближче, в Халімоново, але вийдемо, виходить, разом. Хоч пожитки ваші донесу.

– Так вам ого ще куди теліпати!

– Ну, а що ж вдієш? Туди потяги не доходять. Полеми пішки хіба...

- Правда.

Ще помовчали з хвилину.

- Я насправді вас добре розумію, - заговорив хлопець. - Я сам не навчався, правда, після школи... одразу в армію, в учебку, а звідти в Афганістан. Отаке.

Аня спинила на ньому розгублений погляд.

- Ви там... - мовила несміливо. - Тобто... - запнулась. - І ідете додому?

- Що? - здавалось, він не зрозумів. - А, ні... Я ще на початку липня на дембель вийшов, ну - вернувся, словом. Оце тиняюсь тепер, як неприкаяний. В Халімоново товариш мій живе. Ваня Шеремет, не знаєте такого?

- Та... То ж далеко, - протягла вона, немов виправдовуючись.

- І справді, - погодився він. - Оце катаюсь не скільки по ділу, а так... Аж не віриться, що вже вдома. Не навіщаюся ніяк.

- Мабуть... - почала вона якось ніяково. - Мабуть, там ви дуже скучали. Це ж так далеко.

- Далеко, - погодився він нейтральним тоном. - І не всі повертаються. Але бог з ним! Ви ж вчителька, так?

- Тобто? - запитально зиркнула Аня.

- Педагогічний інститут...

- А-а... - кивнула вона головою, усміхаючись. - А як ви здогадались?

- Та великого розуму не треба...

- А! - закивала вона головою, здогадавшись, і дзвінко розсміялась.

- Ви де зайшли?

- Точно, точно...

- Красива дівчина, з вигляду - студентка, з валізами... А інших інститутів у цих краях я не знаю просто.

- Я зрозуміла, зрозуміла, - вона розслаблено відкинулась на сидіння.

- У мене там однокласниця вчиться насправді. Олена Величко, - він задумався, - вже третій курс, чи другий.

- О, її я навіть знаю! - кивнула головою дівчина. - Так, вона на третьому курсі.

- О, бачите - світ тісний.

2

Вони зійшли з потяга удвох, на курному полустанку в полі, він виніс її речі. Коли електричка поповзла собі далі, то він не надто рішуче мовив до неї:

- От знаєте що... Давайте я вам додому віднесу ваші пожитки?

- Та ну що ви? - запротестувала вона.

- Ну, Підлипне ж там? - він вказав в бік ближньої лісопосадки.

- Так, але... - вона завагалась. - Халімоново ж через поле - вас ніч застане.

- Ой, ну і нехай! Побреду скошеним полем, - він театральні замахав руками, - знаєте, як я пізні осінні заграви люблю? І взагалі - осінь...

- Та ну, вам же... - вона струснула головою. - Мені незручно, ні!

Він на те розправив плечі і мовив з напускною суворістю:

- Чуєте, ну я ж як не як сержант-десантник – ну чи мені боятись ходити поночі полем?

- Але... – вона задумалась. – Ну говорять, що... – повела далі якось уривчасто, невпевнено. – Тут десь неподалік. Насправді не так і близько, але ж неподалік від залізниці, і... – (не треба було за це, не треба!)

Він спохмурнів.

- От лихо.

Опустив голову.

- Що? – не втямила Аня.

- Насправді я це і мав на увазі. Тобто, – спохмурнів ще дужче, – я не хотів просто вас лякати. Але... Не хотів, аби ви вештались самі – тут глушина така, знаєте.

- Та знаю. Але ж... За Конотопом десь? – з якоюсь навіть надією в голосі промовила вона.

- Словом – без заперечень, – рішуче вивів він. – Я вас проведу, а цю тему залишимо, добре?

- Ну добре, – кивнула вона наче навіть полегшено. – Але страх як незручно.

- Та бог з вами! Забудьте.

Вони рушили вниз із полустанку по розбитих бетонних сходах – там далі виднілася стежечка між густих висохлих трав.

- Я теж люблю, – мовила дівчина, всміхнувшись сама до себе.

- Що? – спитав він із цікавістю.

– Осінь. Золотокоосу красуню... – звабливо всміхнулася вже до нього.

– Самі такі! – відрізав він, також посміхнувшись.

– Тобто?

– Золотокоса красуня.

– Хи... – вона зайшла рум'янцем. – Та ну вас!

Врешті вони зійшли вниз, і над розбитим полустанком запанувала примарна вечірня тиша. Її згодом порушив черговий потяг – прогуркотів, не спинившись, повз полустанок, і висохлі трави вздовж колій боязко задріжали.

3

Через годину чи щось близько того він вибрів на залізничну лінію, в глухій безлюдній місцині, кілометрів за два від станції Підлипне. Він ішов, злегка тиняючись, важко дихаючи, ніс в руках валізу та обірвану, скривавлену квітчасту суконьку.

Він пройшов по шпалах метрів зо п'ять, тоді захитався, впав на коліна, звів очі до багрянистого надвечірнього неба.

Стояв так хвили зо дві, переводив подих, а тоді обірвав чистий клопоть квітчастої суконьки – заходився витирати ним свої скривавлені губи та підборіддя.

4

«Іменем Української Радянської Соціалістичної Республіки.

22 жовтня 1990 року судова колегія по кримінальних справах Сумського обласного суду, в закритому засіданні Сумського обласного суду розглянувши кримінальну справу за звинуваченням Руденка Станіслава Івановича, 1966 року народження, уродженця села Карабутове, Конотопського району, Сумської

області Української РСР, українця, громадянина СРСР, неодруженого, з середньою освітою, що закінчив у 1984 році Дубов'язівську ЗОШ та курси ДТСААФ, раніше не судимого, учасника бойових дій в Афганістані, – у здійсненні злочинів, передбачених статтями 17 та 118 ч.2, 93 п.п. «Е, Ж, З» Кримінального кодексу УРСР – справа «Полустанок»

ПОСТАНОВИЛА:

У період з 1986 по 1990 роки підсудний Руденко С.І. на території Сумської, Чернігівської та Київської областей УРСР здійснив 26 убивств молодих жінок та дівчат на сексуальному ґрунті і з особливою жорстокістю. З початку 1986 року і надалі на території Сумської та Чернігівської областей УРСР в лісосмугах та лісових масивах, прилеглих до міст Конотоп, Ніжин, Бахмач, Чернігів, Плиски, Крути, та при виїзді з міста Київ у напрямку цих міст стали коїтись убивства молодих дівчат та жінок, при чому – з особливою жорстокістю та з нанесенням жертвам численних травм садистського характеру. Зловмисник повністю роздягав жертву і після здійснення вбивства забирав одяг жертви, як правило, ховаючи його на значній віддалі від місця вбивства, часто закопував його в землю. Характерним для дій зловмисника було також нанесення тілам жертв численних травм ножом та зубами, розчленування та поїдання останків. Позаяк зловмисник здійснював свої злочини в глухих місцинах, куди навмисне заманював жертву, трупи повністю роздягав, а одяг забирав і ховав, то тіла загиблих виявляли часто через значний проміжок часу, коли тіла знаходились у стадії глибоких гnilісних змін або були повністю скелетизовані. Кримінальні справи по цих фактах, котрі були відкриті територіальними слідчими органами, розслідувались розрізнено та після проведення обов'язкових слідчих дій призупинялись через невиявлення вбивці. За звинуваченням у цих злочинах слідчими органами Сумської та Чернігівської областей притягувалась велика кількість розумово відсталих та психічнохворих осіб, котрі в ході розслідування обмовляли себе, а справжній вбивця тим часом перебував на свободі. В електричках та на залізничних станціях у пошуках потенційної жертви Руденко блукав пероном, вагонами потяга. Повертаючись із відрядження на службовій машині, Руденко міг вийти в глухому безлюдному місці та, пославшись на особисті справи, залишитись на околиці населеного пункту. Будучи абсолютно байдужим до чужих страждань та чужого болю, безжалісно та з особливою жорстокістю вбиваючи жінок та дівчат, Руденко абсолютно безпристрасно сприймав їхні страждання, відзначаючись залізною психікою, на котру ніщо не могло вплинути, зокрема й вигляд жахливих страждань жертв, котрих Руденко свідомо добивався тими страшними тілесними пошкодженнями, які він їм наносив, при чому жінки та дівчата буквально були залиті власною кров'ю. Після

скоєння вбивств Руденко, виходячи з лісосмуг у громадські місця, спокійно та розслаблено спілкувався з незнайомими громадянами, заводив веселі розмови (що наглядно проявилось в епізоді вбивства А. Кравчук 1988-го року), не проявляючи ні найменшого душевного хвилювання, повністю контролюючи свої дії та чітко орієнтуючись в обстановці».

5

Потяги в цих краях курсували зі сходу на захід і з заходу на схід. А вздовж залізничної лінії в цих краях лежали сумовиті простори богом забутої землі – далекі пшеничні поля, туманні містечка в пломенях заграва та лісосмуги в опалім листі. Час тут немов спинився, і ламке висохле колосся тремтіло в суховійних вітрах, курява стелилась шляхами, а вічна осінь свистіла протягами вздовж колючого дроту державних кордонів. Від Штеттіна на Балтиці до Трієста в Адріатиці залізна завіса лягла поперек континенту. А потяги курсували зі сходу на захід і з заходу та на схід.

HAPPY NEW YEAR

(зима 2004-го)

1

По радіо завірюху обіцяли лиш на вечір, але вже й зараз мело так, що не видно було світу. Злиденні вулички Карабутова лежали в заметах, подекуди хазяї ще розчистили свої двори та попід дворами, а голова сільради зранку ледь не силою змусив місцевого орендатора Шпетного прогорнути трактором головну вулицю – єдину асфальтовану, де була сама сільрада, клуб з бібліотекою та полишена школа. А от на околицях zostавлені людьми дворища ледь-ледь виглядали з заметів.

Всі до одного жителі села сиділи нині по хатах і носа на двір не показували, тож вулиці були не лише занесені снігами, а й сиротливо безлюдні, немов яка дурна Антарктида, їй-бо.

Проте – таки не всі сиділи по хатах. Коло полудня на вулиці Калініна, що з одного боку прилягала до головної, а з іншого виходила ген в поле з села – тобто була крайньою, околичною; так от – на цій вулиці з'явилась дівоча постать.

Здаля, щоправда, навряд чи можна було визначити, дівоча вона, чи парубоча, чи ще яка – бог його зна. Дівчина була вбрана в громіздкий плямистий маскувальних кольорів бушлат, взута в кирзові чоботи, і лише стрункі ноженята в чорних вузьких джинсах вказували на дівча, а мо' й просто на підлітка. До всього голова і лице її були закутані в сіру пухову хустину, так що видимий був лише проріз очей, тож якщо на кого вона й скидалась нині, то скорше всього – на якусь терористку-шахідку.

Вона брела заметами (вулиця була, ясна річ, нерозчищеною), раз од разу спотикаючись і загрузаючи в снігу, два рази ледь не впала, поки спустилася з пригірка – втримала рівновагу, виставивши руки в рукавицях так, немов збиралась підлетіти.

Врешті вона завернула з провулку в обсаджений кущами бузку двір сільського медпункту. Невеликий будинок (в селі їх чогось називали «фінськими», хоча ті й були всуціль цегляними) – його ще давно, в 84-му році, завбачливо звели для місцевого (нині покійного) колгоспу благородні працівники Конотопського електромеханічного заводу «Червоний металіст», а до нього – ще й сарайчик збоку. Це був хороший будинок взагалі-то, ну, хоча б по сільських мірках, там було декілька кімнат, ванна, санітарний вузол, простора кухня, два виходи – на веранду та запасний у двір. Дівчина в плямистому бушлаті сама мешкала в подібному.

Так от – ця дівчина звернула в двір медпункту, зійшла на крилечко, обтрусилась там од снігу, потупала ще ногами, збиваючи сніг із чобіт, і рушила всередину. В коридорі дівчина розмотала свою важку хустину, так що вона тепер покривала саму лиш голову.

Це була молода дівчина років двадцяти п'яти, як інколи говорять – яскраво вираженої слов'янської зовнішності, зі світло-русим густим волоссям та великими зеленими очима. У вухах у неї стирчали навушники-«таблетки», а ще вона постійно злегка всміхалася одним кутиком губ, од чого звичний вираз її обличчя скидався на глузливу гримасу-оскал.

Звали дівчину Ліза Кравченко.

2

ЛІЗА КРАВЧЕНКО

Ліза Кравченко була єдиною дитиною в простій, але вельми заможній, як на сільські мірки, сім'ї. Її тато був агрономом, мама – завучем у середній школі. Обое вони дуже любили Лізу і не відмовляли їй ні в чому. Коли в дванадцять років Ліза забажала займатись музикою, то тато навіть розщедрився і купив для неї в місті синтезатор «Yamaha», найнявши до нього ще й репетитора, котрий іздив двічі в тиждень навчати Лізу музиці. І, на неабиякий подив геть усіх, Ліза виявилась напрочуд здібною ученицею. Через якісь місяців зо два занять вона вже сама складала простенькі мелодії, а через рік-другий уже жодна сільська дискотека, весілля, проводи та концерти самодіяльності не проходили без її участі. В десятому класі школи Лізу познайомили з двома панами зі столиці – одного з них Ліза навіть якось бачила по телевізору. Так от, ці пани запевняли Лізиних батьків, що в дівчини велике майбутнє – треба записати декілька її композицій, організувати кілька виступів... Окрилена Ліза іздила в столицю і в область на студію звукозапису, писала свій перший альбом (не забуваючи все те відзначати в гучних компаніях), словом – так захопилася, що й незчулась, як довелося здавати іспити в іншій школі екстерном, та й то з неабияким клопотом – через двійки, прогули і незадовільну поведінку. Чи й варто говорити, що альбом Ліза не випустила, майже ніяких грошей не отримала, а двійко найбільш драйвових її тем по радіо все ж зазвучали, щоправда – без будь-якого натяку на її авторство. Вона так того року нікуди й не вступила і сиділа на шиї в батьків, поки мати не вперла її на заочку педінституту та не виділила якісь години вчителя музики та організатора шкільних свят. В принципі – Ліза не тужила.

3

Всміхаючись чомусь своєму, Ліза морозко здригнулась і підійшла до грубки, закинула туди кілька дровенят, весело наспівуючи при цьому:

– Блискай, зіронько моя,

Конец ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tellnovel.com/ru/hudenko_volodimir/hurdelicya

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)